

Arrest

nr. 243 406 van 29 oktober 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 juli 2018 dienden verzoeker en zijn partner een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 december 2018 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag onontvankelijk. Verzoeker en zijn partner dienden een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nr. 222 504 van 12 juni 2019 vernietigde de Raad de voormelde beslissing van 19 december 2018.

Op 4 juli 2019 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet opnieuw onontvankelijk. Tegen deze beslissing dienden verzoeker en zijn partner een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 231 809 van 27 januari 2020 vernietigde de Raad deze beslissing opnieuw.

Op 4 juli 2019 nam de gemachtigde eveneens de beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten voor verzoeker en zijn partner. Tegen deze beslissingen dienden verzoeker en zijn partner eveneens een beroep in bij de Raad, die de bevelen om het grondgebied te verlaten eveneens heeft vernietigd.

Op 15 april 2020 verklaarde de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag van 27 juli 2018 onvankelijk doch ongegrond. Tegen deze beslissing dienden verzoeker en zijn partner een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 243 404 van 29 oktober 2020 verwierp de Raad dit beroep.

Op 15 april 2020 legde de gemachtigde eveneens een bevel op aan verzoekers.

Het bevel gericht aan verzoeker is thans de bestreden beslissing en luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, de genaamde

*Naam, voornaam: O., I.
geboortedatum: [...]1977
geboorteplaats: D.
nationaliteit: Kosovo*

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
De verzoeker legt geen geldig paspoort voor.“*

Het bevel om het grondgebied te verlaten gericht aan verzoekster en de kinderen is door verzoeker en zijn partner eveneens aangevochten bij de Raad, gekend onder het rolnummer RvV 248 491. Dit beroep werd verworpen bij arrest nr. 243 405 van 29 oktober 2020.

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag van 20 november 1989 (hierna:

het IVRK) en van het gezag van gewijsde van twee voorgaande arresten van de Raad. Daarnaast voert verzoeker ook de onbevoegdheid van de steller van de akte en machtsmisbruik aan.

Verzoeker licht het eerste middel toe als volgt:

“Eerste onderdeel,

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met de gezins- en familiale toestand van verzoeker.

Verzoeker heeft een reëel gezinsleven met mevrouw G. en zijn twee kinderen. Er zijn twee kinderen betrokken.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.

Reeds tweemaal werd op die grondslag een bevel opzichtens verzoekers vernietigd.

Verzoeker verwijst naar het bijgevoegde arrest RvV 222 506 van 12 juni 2019, waarbij de beslissing vernietigd werd op basis van dit middel.

Verzoeker verwijst naar het bijgevoegde arrest RvV nr. 231 810 van 27 januari 2020, waarbij de beslissing opnieuw vernietigd werd op basis van dit middel.

Het arrest stelt op pagina 5:

“Bijgevolg kunnen deze vernietigde motieven ook niet volstaan voor de vereiste vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om rekening te houden met het hoger belang van het kind bij het nemen van een verwijderingsmaatregelen”.

Verzoeker neemt de motieven van vermeld arrest tot de zijne, en ziet deze hier voor herhaald.

Verzoeker stelt dat bij het nemen van de beslissing verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van de kinderen, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken verzoekers, en aldus een schending is van de in het middel vernielde wetsbepalingen.

De beslissing schendt verder het gezag van gewijsde van vermelde twee voorgaande arresten.

Het hier bestreden bevel negeert volkomen wat in die arresten is gesteld en neemt exact dezelfde beslissing.

Tweede onderdeel,

Verder werden de artikels 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag niet gerespecteerd. Algemeen dient bovendien een proportionaliteitsafweging te geschieden op basis van artikel 8 EVRM. Een proportionaliteitsafweging houdt in dat de belangen van de Belgische Staat concreet en genuanceerd worden afgewogen tegen de belangen van verzoekster. Dergelijke afweging is totaal afwezig in de bestreden beslissing.”

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker nalaat te duiden op welke wijze de bestreden beslissing machtsmisbruik uitmaakt of waarom de beslissing werd genomen door een persoon die onbevoegd zou zijn. Evenmin licht verzoeker toe waarom artikel 3 van het EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. Dit onderdeel van het tweede middel is dan ook onontvankelijk.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Ook al blijkt inderdaad niet uit het bestreden bevel dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van verzoeker en zijn gezondheidstoestand en is er geen melding gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dan nog blijkt de samenhang tussen dit bevel (en het bevel aangevochten in zaak 248 491) en de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Niettegenstaande het feit dat de huidige bestreden beslissing formeel steun vindt in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet dan de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond is verklaard, blijkt dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoeker en zijn partner ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de beslissing dat de aanvraag ongegrond moest worden verklaard, eveneens geleid tot het oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden afgegeven. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Er blijkt eveneens dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de ongegrondheidsbeslissing, die dateert van dezelfde datum als het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien hij en zijn partner deze beslissing ook hebben aangevochten voor de Raad. Er blijkt dat in de ongegrondheidsbeslissing wel uitgebreid werd ingegaan op het gezinsleven van verzoeker en zijn partner en op het hoger belang van hun kinderen. Bijgevolg is de Raad van oordeel dat die motieven niet opnieuw moesten worden herhaald in het thans bestreden bevel. Bovendien blijkt dat de Raad bij arrest nr. 243 404 van 29 oktober 2020 het beroep tegen de voormelde ongegrondheidsbeslissing heeft verworpen, dermate dat die motieven in de ongegrondheidsbeslissing kunnen volstaan in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en in het licht van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Waar verzoeker verwijst naar de vernietiging van de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 4 juli 2019 en 19 december 2018 en meent dat bijgevolg ook het thans bestreden bevel moet worden vernietigd omdat de gemachtigde volkomen zou genegeerd hebben wat in de arresten nrs. 222 506 en 231 810 van de Raad werd gesteld, kan de Raad niet volgen.

De motieven aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, die konden afgeleid worden uit de vorige onontvankelijkheidsbeslissingen van 19 december 2018 en 4 juli 2019, bleken niet draagkrachtig nu de Raad de onontvankelijkheidsbeslissingen had vernietigd. Thans ligt een andere situatie voor waarbij de motieven van de ongegrondheidsbeslissing van dezelfde datum als het thans bestreden bevel wel draagkrachtig zijn wat betreft het hoger belang van het kind en het aangevoerde familie- en gezinsleven. Verzoeker voert verder ook geen gezondheidsproblemen aan.

Het gezag van gewijsde van de voormelde arresten werd gerespecteerd. Evenmin kan een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 worden aangenomen.

Waar verzoeker in het tweede onderdeel wijst op het bepaalde in de artikelen 3 en 28 van het IVRK en naar de proportionaliteitsafweging vervat in artikel 8 van het EVRM en stelt dat een concrete en genuanceerde proportionaliteitsafweging totaal afwezig is in de bestreden beslissing, kan de Raad wederom volstaan met een verwijzing naar de motieven van de gemachtigde dienaangaande in de ongegrondheidsbeslissing die is gevolgd op de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 april 2020 en de bespreking daarvan in het arrest van de Raad nr. 243 404 van 29 oktober 2020.

Een schending van de artikelen 3 en 28 van het IVRK of van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het eerste middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Hij licht het tweede middel toe als volgt:

“Eerste onderdeel,

De beslissing neemt als grondslag artikel 7, eerste lid, 1° vreemdelingenwet.

Artikel 7 Vreemdelingenwet houdt in dat moet onderzocht worden of verzoekster op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel. De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk. Er dient zelfs wanneer een bevel ‘moet’ afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoekster geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Zo is niet onderzocht of verzoeker op een andere basis een verblijfsrecht heeft. Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.

Tweede onderdeel,

Echter, artikel 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning):

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

(...)”

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet geeft verschillende gronden op basis waarvan een vreemdeling tot het Rijk kan worden toegelaten, een geldig visum is er slechts één van.

De bestreden beslissing miskent de mogelijkheid om op basis van de documenten genoemd onder 1° toegang tot het Rijk te verkrijgen.

Dit is simpelweg op te maken uit het feit dat er in de bestreden beslissing op geen enkele manier naar wordt verwezen.

De materiele motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn derhalve geschonden.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

Verzoeker heeft een punt waar hij stelt dat op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet enkel een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”. Ook al blijkt uit het bestreden bevel niet uitdrukkelijk dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met de hogere rechtsnormen, blijkt dit wel afdoende uit de motieven van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Er werd supra reeds vastgesteld dat het huidige bestreden bevel samenhangt met die ongegrondheidsbeslissing, zodat alle motieven aangaande de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag in die ongegrondheidsbeslissing in de thans bestreden beslissing niet hernomen moesten worden. Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet of van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

In het tweede onderdeel merkt verzoeker op dat in het bestreden bevel de mogelijkheid wordt miskend om op basis van de documenten onder artikel 2, 1° van de Vreemdelingenwet toegang te krijgen tot het Rijk omdat op geen enkele manier naar die mogelijkheid wordt verwezen. Hij citeert artikel 2 van de

Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat een vreemdeling ook tot het Rijk kan worden toegelaten als hij houder is van documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit. De Raad kan verzoeker volgen in het feit dat artikel 2 van de Vreemdelingenwet ook in de mogelijkheid voorziet toegang te verschaffen tot het Rijk als de vreemdeling houder is van documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit, maar ziet wederom het belang niet in van dit onderdeel van het middel voor verzoeker aangezien hij geenszins voorhoudt over dergelijke in artikel 2, 1° bedoelde documenten te beschikken.

Een eventuele onzorgvuldigheid in deze kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad stipt verder aan dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat de administratieve overheid bij haar beoordeling moet uitgaan van de juiste feitelijke gegevens, zij die correct moet beoordelen en zij niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit mag komen. De Raad ziet niet in wat het betoog van verzoeker te maken heeft met de materiële motiveringsplicht.

Het tweede middel is deels ongegrond en deels onontvankelijk.

In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de formele en materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“Er wordt een termijn gegeven van 30 dagen om het grondgebied te verlaten.

De beslissing vermeldt geen wettelijke grondslag voor het verlenen van deze termijn.

Zelfs zo zou aanvaard worden dat de beslissing in verband met de termijn steunt op artikel 74/14 vreemdelingenwet, dan nog dient aangetoond te worden op grond van welk onderdeel van artikel 74/14 vreemdelingenwet, de beslissing over de termijn steunt.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden daar ze de formele motivering schendt.”

De Raad stelt vast dat verzoeker klaarblijkelijk weet over welke rechtsgrond het gaat, met name artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet zodat hij geen belangenschade loopt door het niet uitdrukkelijk of zorgvuldig vermelden ervan. Bovendien ziet de Raad sowieso niet in welk belang verzoeker heeft bij het aanvoeren van het feit dat niet duidelijk is welk onderdeel van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet de termijn steunt, aangezien verzoeker in casu dertig dagen gekregen heeft om het grondgebied te verlaten, hetgeen de standaardtermijn is voor een bevel om het grondgebied te verlaten en niet blijkt dat verzoeker zou verzocht hebben om deze termijn voor vrijwillig vertrek te verlengen. Verzoeker licht niet toe waarom de termijn van dertig dagen onredelijk zou zijn, of hoe de gemachtigde zou uitgegaan zijn van onjuiste feitelijke gegevens of een verkeerde beoordeling heeft gemaakt zodat ook niet wordt toegelicht waarom de materiële motiveringsplicht geschonden zou zijn. Daarbij komt nog dat ondertussen die termijn van dertig dagen ook reeds lang verstreken is.

Ter zitting aan de raadsvrouw van verzoeker gevraagd welk belang verzoeker heeft bij dit derde middel, gedraagt zij zich naar de wijsheid van de Raad. Hiermee is evenmin het belang aangetoond.

Het derde middel is onontvankelijk.

In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het hoorrecht op zich en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Dat verzoeker het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RvV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoor plicht manifest geschonden. "

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar het eerste middel van dit verzoekschrift en naar de feitelijke omstandigheden. Moest verzoeker gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat met zijn gezins- en familiale toestand rekening dient gehouden te worden. Verzoeker verblijft al ruim 11 jaar in België, zijn partner al ruim 9 jaar en zij vormen hier een gezin met hun twee schoolgaande kinderen.

Er is met deze gezinssituatie totaal geen rekening gehouden in de beslissing tot bevel.

Verzoeker had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Wanneer verzoeker de mogelijkheid zou gehad hebben in het kader van het hoorrecht vermelde gegevens in te brengen dan zou de beslissing er mogelijk anders hebben uitgezien.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging" , niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet en art. 8 EVRM."

Na een theoretische uiteenzetting over het hoorrecht, erkent verzoeker dat hij bij het inroepen van de schending van artikel 41 van het Handvest moet overgaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen aanleiding geven tot een andere beslissing. Verzoeker stelt dat indien hij gehoord zou geweest zijn, hij had kunnen opwerpen dat met zijn gezins- en familiale toestand moet rekening gehouden worden. De partner van verzoeker verblijft al ruim 9 jaar in België en verzoeker reeds 11 jaar. Ze hebben samen ook twee schoolgaande minderjarige kinderen. Volgens verzoeker is er met zijn gezinssituatie totaal geen rekening gehouden bij het nemen van het bevel en had hij ook kunnen wijzen op de noodzaak van een proportionaliteitsafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker

acht dan ook het hoorrecht geschonden verbonden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

De Raad kan de theoretische uiteenzetting van verzoeker aangaande het hoorrecht onderschrijven. Hij stipt vooreerst aan dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, samen met zijn partner, de mogelijkheid had om op nuttige en dienstige wijze deze elementen aan te stippen, hetgeen hij en zijn partner ook hebben gedaan. Verder meent de Raad niet dat in casu de aangehaalde elementen mogelijks hadden kunnen aanleiding geven tot een andere afloop van de administratieve procedure. Zoals supra reeds gezegd, hangt dit bevel samen met de ongegrondheidsbeslissing van dezelfde datum, nl. 15 april 2020. Uit die motieven blijkt dat de gemachtigde op de hoogte is van het gezins- en familieleven van verzoeker in het Rijk, van zijn langdurig verblijf en dat van zijn partner en van het feit dat zij twee schoolgaande kinderen hebben. De gemachtigde heeft daar ook uitgebreid over gemotiveerd en is overgegaan tot een fair balance toets die de Raad in zijn arrest nr. 243 404 van 29 oktober 2020 niet onregelmatig heeft bevonden.

Het vierde middel is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES